

יונתן סוויפט והאקדמיה הגדולה למדעים

ההנחה כי מדעי הרוח ומדעי הטבע הינן רשויות המתפתחות בכיוון גפרד, היא לאו דווקא פרי מחשבת המאה ה-20, כפי שיש סבורים הרבה. כבר מימים קדמונים קיים הנוהג האנושי מאוד, לזלזל בהתעסקותו ובתלמודו של הזולת, — בפרט אם תלמוד זה שונה מתלמודך אתה. הבעיה רק התריפה בימינו, בשל המיפנה הגדול בסולם הערכיות והיעילות. מדעי הטבע הינם כיום מדעים שימושיים יותר מאשר מדעי הרוח — איש לא יכחיש זאת. שעה שמדענים צעירים ממש "גחטפים" בשוק, הרי אנשי מדעי הרוח הם באופנה הרבה פחות. "יעילות" כמעט והפכה לשם נרדף למדע (שלא בצדק), ואילו על שאר הרוח מוכנים בהרבה מקרים לוותר. ממילא מובן, שככל שעולה ערכו של התיכנון הטכני בחיים המודרניים, כן עולה טכנאי החיים בחשיבותו בעיני האדם שברחוב. בנידון זה שררו פעם תפישות שונות. ההכרה בערכו של הניסיון המעשי היא שהיוותה גורם מכריע בהתפתחות המדע המודרני. פעם סברו אף ענקי הרוח והמחשבה, כי אפשר ליצור עובדות מעשיות בדרך של מחשבה אבסטראקטית; והראייה, התיאוריות הפיסיקאליות של אריסטו; תיאוריות אשר משך מאות בשנים חסמו את הדרך בפני התפתחות כלשהי בתחום המדעים. המעניין הוא, שיחס הזלזול בין ראשי שני המחנות היריבים (או המתחרים) התבטא בדיוק באותה צורה. עובדה ידועה היא, כי רבים מאנשי הטבע רואים באנשי מדעי הרוח בטלנים למחצה או בטלנים שלמים. עובדה ידועה פחות היא, שנציגים רבים מאנשי מדעי הרוח התייחסו בדיוק באותה צורה אל אנשי מדעי הטבע. בספרות העולם ניתן למצוא דוגמאות מעניינות ביותר לגבי גישתם של סופרים מפורסמים ומעולים לאנשי מדע. היחס לרופאים, למשל, הוא דוגמה בולטת. מהזאים בעלי שם עולמי, למן מוליר ועד ג.ב. שאו, לקו ממש בתסביך ביחס לרופאים. (אותו יחס אפשר למצוא, למעשה, כבר אצל סוקראטס. בבדיחה אחת המסופרת בשמו הפך "רופא" שם נרדף ל"רוצח"). מעטים הם הסופרים הגדולים המגלים יחס חיובי למדע ולמחקר. וכאן יש לציין בצער, כי יחס חיובי זה אינו מעיד תמיד על הבנה במהות המדע או המחקר. כדוגמה אפשר להביא כאן את גיתא, הקלסיקאי הגדול, בכבודו ובעצמו. גיתא, שהיה אדם

רבי-גוני, בעל אופקים רחבים וכשרונות שונים, לא הסתפק בכתיבת ספרות יפה וביקש לפתח גם תיאוריות מדעיות. כרך עב־כרס מכתביו המקובצים מכיל את "תיאורית הצבעים" שלו, תיאוריה חסרת כל ערך, הגם שגיתת עצמו נתגאה במחקרו זה מאוד. דוגמה קיצונית עוד יותר יכול לשמש אוגוסט סטרינדברג, הסופר השבדי הגאוני שחי על גבול הטירוף. וזאת לא בימי הביניים, אלא במאה ה־19.

כאמור, אין מחסור בדוגמאות מאלפות ומעניינות. אנו בוחרים להתחיל בסופר סאטיריקן, שהצטיין בעין חדה ובשכל חריף, אך, למרבה הפתיעה, היה משולל כל חוש־מידה מאוזן לגבי הערכת מחקר מדעי. אין אנו מתכוונים אלא ליונתן סויפט, אחד מאמני האירוניה הגדולים ביותר של הספרות העולמית. המגמה האירונית-סארקאסטית בולטת כמעט בכל משפט ומשפט בכתביו. אף בדברים ישרים וגלויים, כביכול, עלינו לחפש את הכוונה הנסתרת. אמנם, הערתו האירונית ביותר של סויפט הממורמר נאמרה שלא מדעת: סויפט הדגיש, כי כתב את "מסעי גוליבר", ספרו המפורסם ביותר, "על מנת להרגיז את העולם, ולא לשעשעו". ההתפתחות ההיסטורית היתה שונה לגמרי מן הצפוי: "מסעי גוליבר" הפך במשך השנים לספר קלאסי בספריית הילדים; דורות רבים של קוראים צעירים קראו בו בהנאה, ועדיין ממשיכים לקרוא בו, מבלי להקדיש אף מחשבה קלה שבקלות לכוונתו הסאטירית המרגיזה של הסופר. כפי שציין אחד המבקרים, קשה להניח כי בכלל נמצאו רבים שנכוו ברותחין מהתקפתו הארסית של סויפט — וזאת משום שדבריו כוללניים מדי, וביקורתו מקיפה מדי. העלבון הצורב הוא העלבון הפרטי, לא הביטול הקיצוני של האגושות כולה.

מכל מקום, אם גם לא הרגיז סויפט את העולם, כפי שעלה במחשבה לפניו, הרי "מסעי גוליבר" הוא עד היום ספר קריא ונפוץ — ואף זוהי הצלחה שאין לזלזל בה. יש עוד להוסיף כאן, כי דווקא תקופתו של סויפט אינה קרובה ללבנו. מעטות הן היצירות מ"תקופת ההיגיון" שלא פג טעמן עד ימינו. לאחר למעלה משלוש מאות שנה, מרוחק אותו הווי מאתנו יותר מאשר, למשל, התקופה האליזבתנית, הרחוקה עוד יותר בזמן. "מסעי גוליבר", או, כפי שהספר מתקרא בשמו המלא "מסעות למדינות עולם מרוחקות, בארבעה כרכים, מאת למואל גוליבר, תחילה רופא, ולאחר מכן רבי־חובל של כמה אגיות"¹, בדרך כלל אינו מוכר לקוראים בשלמותו. העיבודים השונים לילדים מתבססים על שני חלקיו הראשונים של הספר בלבד, הביקור בליליפוט, ארץ הגמדים, ובברובדינגנא, ארץ הענקים. החלק השלישי, שאינו מהווה שלמות אחת, אלא מורכב מפרקים שונים, והחלק

יונתן סוויפט והאקדמיה הגדולה למדעים

הרביעי, הביקור בארץ הסוסים — אינם מובאים לידיעתו של הקורא הצעיר, ויש לומר, בצדק. אף הרפתקאותיו של גוליבר אצל הגמדים ואצל הענקים עוברות תהליך סינון מיוחד. שעה שבמקור גוליבר משתין על ארמון המלך על־מנת לכבות את הדליקה הגדולה, הרי בעיבודים למיניהם הוא כרגיל עושה מעשה מעודן יותר — ממלא פיו מים ויורק על הארמון המהודר. מובן שהעיבודים שנועדו לילדים אינם עוסקים רק בהעדנת פרטים פסיים גסים, אלא אף בתיקונים מטפסיים — חלק מן הגירסות הפוליטיות מושמט בדרך כלל.

הספר הוא ספר מגמתי מובהק. כל כולו הוא סאטירה חריפה, ארסית, כשכל אחד מן החלקים מתקיף אספקט אחר של ההווייה האנושית. שני החלקים הראשונים, המספרים על לילפוט וברובדינגג, הם סאטירה פוליטית, המכוונת כנגד בני זמנו של המחבר, בני ארצו ובני הארצות השכנות. החלק השלישי, שהוא עיקר דיונונו, הוא התקפה על המחקר המדעי. ואילו החלק האחרון מופנה כנגד האנושות בכללותה. "מסעי גוליבר", הספר הידוע ביותר מבין ספרי סוויפט, מהווה חטיבה רעיונית אחת עם שאר כתביו של הסופר.

השקפת עולם אחת, קודרת ואפלה, חוזרת בכל אחד מן הספרים השונים. מסעות גוליבר מובילים את הקורא לעולם דימויני ומזור, לעיתים דמוני. ארץ הגמדים, ארץ הענקים, האי המעופף לאפוטו, ארץ הסוסים — כל אלה אינם רק דימויונות פנטסטיים. גודעת להם חשיבות סמלית רבה בפירוש היצירה.

הסאטירה של סוויפט הולכת ומחריפה, הולכת ונעשית ארסית יותר ויותר מחלק לחלק. האם סוויפט, כשהתחיל לתאר את קטנוניותם של האנשים, אזרחים ושליטים, במסווה של ארץ הגמדים הזעזעריים, ידע עד היכן ירחיק גוליבר שוט על כנפי דימונו? מי חכם ויידע זאת, כיום, אך ברור, שאם תחילת הספר בביקורת ראציונאלית על חולשותיו המוסריות והרוחניות של האדם, הרי סופו בביקורת אי־ראציונאלית לחלוטין, על כל הווייתו של האדם — כולל מיבנה גופו, יצריו הטבעיים והאינסטינקטים שבו. אפשר לבוא אל האנושות בדרישה לתיקון פגמים מוסריים־רוחניים; אך קשה לדרוש מן האדם לשנות את מיבנה גופו.

חלקו השלישי של "מסעי גוליבר" הוא סאטירה על המחקר המדעי. חלק זה של הספר הוא הפרובלמטי ביותר. הוא אפיוזודי, מורכב מסצינות בודדות. תחילתה של הסאטירה — תיאור האי המעופף לאפוטו. לא בכדי לאפוטו הוא אי מעופף. כל התיאוריות המדעיות של שוכני האי אף הן

תיאוריות מעופפות, השערות שאין להן כל אחיזה במציאות. כדרכו, מבטל סויפט את הכל; המדע בכללותו הוא תלוש, מרחף באוויר.

עם בואו לאי נתקל גוליבר, הנוסע הוותיק, ביצורים משונים ומזורים: אנשי האי מצטיינים במראם העקמומי. ראשיהם מוטים בזווית בלתי מתקבלת על הדעת, עיניהם פוזלות כל אחת לכיוון אחר, ובגדיהם מקושטים בתמונות השמש, הירח והכוכבים, וכן כלי נגינה רבים. לא די בזאת, הרי האמידים שבהם מחזיקים משרתים מיוחדים, שתפקידם לעורר מידי פעם את אדוניהם לשיחה או לתגובה על הנעשה סביבם. שכן הם שקועים כל כך במחשבותיהם העמוקות, ששוכחים הם עולם ומלואו. על כן יש להסב את תשומת ליבם מידי פעם למתרחש סביבם. למותר לומר, כי הפגנה יסודית זו של עמקות מחשבה אינה מעידה על שכל חריף; אנשי לאפוטה כה שקועים במחשבותיהם שלהם, עד שאינם מסוגלים לתפוש את המתהווה בעולם; המחקר המדעי, כביכול, בו עסוק כל אחד מהם, נוטל מהם את האפשרות להבחין בכל דבר חשוב באמת.

הצורות הגיאומטריות שולטות בכל. האוכל מוגש, כשהוא חתוך לפי דגמים גיאומטריים שונים — או בצורות כלי-נגינה. אולם כאשר יש צורך להפוך את התיאוריה ללשון המעשה — נכשלים כל החישובים; הבתים עקומים ומטים לנפול. הסיבה לכך — ההוראות הניתנות לבעלי המלאכה הן כה מסובכות, עד שהביצוע תמיד מלא שגיאות. הרצון להקפיד בכל העקרונות המתמטיים, מביא לידי אבסורדים; כך החיטיים אינם מסתפקים במדידות סתם; הם עורכים חישובים מסובכים, משתמשים במכשירים כגון קוודרנטים ומחוגות, והתוצאה — בגדים שאינם מתאימים. מעניין שבתיאוריו את לאפוטה מקשר סויפט את מדע המתמטיקה עם המוסיקה. (להתקפתיו על מדעים אחרים נגיע באפיזודה הבאה במסעו של גוליבר). אמנם סויפט לא היה היחיד שראה קשר בין המוסיקה למתימטיקה; אם להזכיר שם מפורסם מאוד, הרי גם פיתגורס ראה קשר זה; אולם סויפט מסתבך כאן בכמה סתירות, שאינן חש בהן. הוא רואה את המתמטיקה כמדע אבסטרקטי — על כן הוא כופר בחשיבות המתמטיקה לגבי חיי המעשה. (הוא מביע דעה זו, כמובן, לא במישרין, אלא בצורת תיאורים ספרותיים). כבר טיעון זה מוטעה, שהרי אין זה מחוייב המציאות, שלא יהיה כל קשר בין התיאוריה לבין ההוצאה לפועל. את מלומדי לאפוטה מציג הסופר כהוגי דעות שקועים בתוך עצמם ומנותקים מן העולם, חסרי כל דימיון ומעוף, חסרי עניין בכל מחשבה או דעה שאינה קשורה במישרין למקצוע בו הם עוסקים. כפי שכבר הזכרנו, זקוקים בעלי המחשבות הללו למשרתים מיוחדים, שיעוררו אותם מידי פעם למתרחש סביבם.

יונתן סוויפט והאקדמיה הגדולה למדעים

וכיצד ייתכן לייחס דווקא ליצורים אטומים אלה אוזן חדה והבנה במוסיקה?

מחוז למתימטיקה ולמוסיקה, עניין לתושבי האי המעופף גם באסטרו-נומיה ובאסטרוולוגיה. עניין זה הוא באמת סביר — הרי מדובר באי שיש לנווט את דרכו במרומי שחקים. קרוב לוודאי, שבאופן בלתי מודע מהרהר סוויפט ב"מוסיקה של הספירות", ולכן קישר את המוסיקה באסטרוולוגיה. קיימת עוד סתירה יסודית בתיאור האי המעופף לאפוטה, ותושביו המשובים: גיווט האי נעשה לפי חישובים שונים ומסובכים. והנה — דווקא עניין חיוני זה עולה יפה בידי המלומדים הממונים על המלאכה. אם כן, נמצא בכל זאת שטח בו המלומדים אינם שוגים. ממילא מובן, שפרט זה בא לצורך הסיפור השוטף. אם האי היה מתרסק, חס וחלילה, בשל גיווט מוטעה, היה זה סופו של הסיפור. יחד עם זאת, אין אנו יכולים להתעלם מן העובדה שהלא יוצלחים שמחשבותיהם בעננים, אחר הכל אינם לא יוצלחים גמורים.

עתה אנו מגיעים להתקפה על מדעים אחרים. גוליבר משתעמם בלאפוטה, והוא מקבל רשות לרדת לאדמה המוצקה ולהתבונן בארץ בלניברבי, שמלך לאפוטה שולט בה. העיקר בסיוור זה הוא ביקור באקדמיה הגדולה למדעים. כאן צעות תוכניות גרנדיוזיות למאות; כל תוכנית נטולת-יסוד יותר מקודמתה. המלומד הראשון בו נתקל גוליבר משתדל להפיק קרני שמש ממלפפונים. אותן קרני שמש הוא מתכוון לאגור, ולהשתמש בהן בשנות קרה. סיפור זה, בזמנו של סוויפט, עלול היה לעורר צחוק בלבד. ברור, שסוויפט כיוון את תיאורו הנזכר כנגד מדענים שדיברו על הפקת אנרגיה מחומרים מוצקים. אמנם כיום אין אנו מפיקים קרני שמש ממלפפונים — אולם עצם התהליך של הפקת אנרגיה מחומרים מוצקים אינו כלל בבחינת הווייה, כפי שנראה הדבר לסוויפט. המלומד השני, כולו מכוסה צואה. בחלל החדר בו הוא עובד עומד סרחון גורא. ואין פלא בדבר: המלומד מנסה להפריד את הצואה האנושית לחומרים שונים, וכך להפיק ממנה שוב מזון. בנקודה זו עלינו להוסיף, כי העיסוק בהפרשות היה תסביך שרדף את סוויפט כל ימיו; היה זה ללא ספק, אחד הסימנים האנורמליים שבישרו את שקיעת בינתו בתקופת חייו האחרונה. אולם נחזור למקרה הספציפי המתואר: כיום מתכננים מכשירים למען האסטרונואוטים, כדי להפריד את המים מחומרי התפרשה, ולהשתמש בהם שנית. שוב, רעיון שסוויפט הביאו כדי להפגין טפשותם וחוסר הבנתם של אנשי המדע — כיום אינו מוזר בעינינו כלל וכלל.

כמובן, לא כל הדוגמאות שבסיפור הן בנות-ביצוע כיום. ישנם כמה

וכמה מקרים, בהם הצליח סוויפט לתאר תיאוריות מגוחכות בתכלית. וכדי להיות הוגנים, עלינו להודות כי אכן קמו במשך הדורות דילטנטים למאות ולא לפים, אשר התיימרו לעסוק במדע ולא עסקו אלא בתוכניות מנופחות, חסרות כל אחיזה במציאות. אגב, בכיוון שהתחלנו את דברינו בהזכרת תילוקי הדעות שבין אנשי מדעי הרוח לבין אנשי מדעי הטבע, הרי עלינו לעמוד כאן על כך, שסוויפט מתקיף את כל אנשי המדע כולם, מבלי להטריד את עצמו באבחנות דקיקות. ההיסטוריונים, למשל, זוכים ממנו למנה אחת אפיים. עוד נגיע לזאת. הגישה השלילית במקרה זה נובעת במישרין מהשקפת העולם הפסימית של הגאון האירי המדוכא והקודר.

מן הראוי להתעכב על המצאה נוספת שגוליבר חזה בה באקדמיה הגדולה למדעים של מדינת בלבינברבי: המצאה זו אינה אלא מסגרת גדולה מאוד, אשר בה קבועות כל המילים שבלשון, ללא סדר. על-ידי הנעת ידיות שונות, הקבועות לרוחבה של המסגרת, משתנה סדר המילים. המלומד הנכבד, שתיכנן מכשיר זה, פוקד על תלמידיו להפעיל את המכונה, ואחר-כך אוסף כמה שברי משפטים, הניתנים לפירוש כלשהו, מתוך הצירופים הרבים חסרי המשמעות שנתקבלו. המלומד גאה מאוד בעבודתו, ומסביר לגוליבר, כי בדרך זו עתיד הוא לחבר ספרים בכל שטחי האמנות והמדע. אין זה כלל עולה על דעתו, כי ייתכן וקיימות דרכים הגיוניות ויעילות יותר לחיבור ספרים, מאשר ליקוט חצאי משפטים, אשר נוצרו בדרך מקרית-שרירותית. החוקר משתבח, כי בנה את המכונה לפי כל כללי הלשון; המילון כולו נכלל במסגרת, ולא זו בלבד, אלא הוא חישב במדויק את היחס שבין שמות עצם, פעלים, ושאר חלקי הדיבור. סוויפט, אם כן, סבר כי אין כל טעם בבדיקה יסודית של היחס הקיים בין המרכיבים הדקדוקיים השונים. כיום, תדירויות המילים והאותיות של השפות השונות נבדקו בדיקה יסודית — והשימוש המעשי בבדיקות אלה מתבטא בכמה אופנים. כך, למשל, בפיענוח כתבי-סתר; וכן לשם שכלול דרכי העברת אינפורמציה, בדרך כלל — נאמר, ייעול הטלגרף.

סוויפט מספר על ניסיון חסר-משמעות להפריד את החנקן שבאוויר משאר היסודות; — כיום מכינים דשן סינטטי מן החנקן שבאוויר.

אם אנו באים עתה לסכם את ביקורו של גוליבר באקדמיה הגדולה למדעים של מדינת בלבינברבי, אנו מגיעים למסקנות, אשר סוויפט לא צפה אותן מראש. סוויפט סבור היה, כי הוא מתאר שיא של בטלנות, תוכניות מרחפות באוויר, הזיות חסרות-שחר. בכמה מסיפוריו הוא אמנם מצליח במשימה זו. אולם אפיוזדות רבות, שנכתבו מתוך מגמה סאטירית-ארסית, מעוררות רושם שונה לגמרי, לאור ההתפתחות המדעית שחלה מימיו של

יונתן סוויפט והאקדמיה הגדולה למדעים

סוויפט ועד ימינו אלה. יש להגות, כי בכמה מקומות שם הסופר לצחוק תיאוריות ששמע אותן מפי מלומדים, או קרא עליהן בספרי המדע של זמנו. בינתיים חלפו שנים רבות, ולתמהון כולם — נתגשמו אותן תיאוריות, אם גם לרוב בצורה שונה מן הצורה בה חזו אותן בתחילה. קורה שחיצוי המורעלים של סוויפט חוזרים כבומרנג, ופוגעים במי ששילח אותם כלפי אחרים.

קרוב לסיומו של החלק השלישי של "מסעי גוליבר" אנו מגיעים להשקפה כללית של המחבר על המדע ועל גבולות השכל האנושי. לפני כן עוד כדאי להתעכב על דעותיו של הסאטיריקן על ההיסטוריה של המין האנושי ועל ההיסטוריונים, שלדעתו רובם ככולם כתבו דברי שקר, ולא דברי אמת. גוליבר כבר עזב את מדינת בלניברבי והגיע למלכות שעל האי גלובדובריב. שליט האי ניחן בכוח מאגי המאפשר לו לפקד על רוחות מתים להתייצב לפניו. זוהי, כמובן, מסגרת סיפורית המתאימה ביותר להבאת דעות על תולדות האנושות. בהתאם להלך הרוח האופייני לו, דוגל יונתן סוויפט בהשקפה "אם ראשונים כבני־אדם, אנו כחמורים". הוא מבקש מן המושל להעלות לפניו את הסינט הרומאי, ובצידו — אסיפת שרים מתקופה מאוחרת יותר. הסינט נראה לו לגוליבר כאסיפה של גיבורים וחצאי אלים; ואילו האסיפה השניה נראית לו כקיבוץ של רוכלים, כיסים, שודדים וסחטנים.

גם בפרשה זו, אגב, מסתבך סוויפט בסתירה מסויימת: לדעתו, מרובה השקר שבספרי ההיסטוריה על האמת. הוא משמיע כמה וכמה דעות בלתי אדיבות על רושמי תולדות העיתים, הממציאים פרטים פיקאנטיים כדי הדימיון הטובה עליהם, והמתארים כאילו ממקור ראשון, סצינות ומעמדים שאיש מלבד הנוגעים בדבר לא היה נוכח בהם. ובכן, אם אין אנו יכולים לסמוך מכל וכל על המסורת הכתובה — מניין הביטחון הזה באמיתות דברי הקדמונים, באוטנטיות הגמורה של תולדות יוון ורומי? האם באמת חי אז גזע אנושי שונה עלי אדמות?

לאחרונה נביא דעה מהותית לגבי דרך מחשבתו של סוויפט. בין השאר, הוא מבקש להעלות מן המתים את רוחותיהם של אריסטו, דקרט, ופילוסופים גדולים אחרים. אריסטו מודה בפה מלא על תורותיו המוטעות במדעי הטבע, שגיאות אשר נבעו, לדעתו, מן הצורך להזדקק, בנקודות רבות, להשערות. וכן, לדעתו, אף כל התיאוריות הפיזיקאליות החדשות תופרכנה בשעתן; כל אלו אינן אלא אופנות חדישות, העתידות להשתנות בכל תקופה ותקופה. גם גורלן של ההנחות, אשר כביכול הוסקו מתוך חוקים מתימטיים מדוייקים לא יהיה שונה.

כדי להימנע מרושם מוטעה, עלינו לחזור ולהדגיש, כי השקפת עולמו של סוויפט היא כולה קודרת, כמעט ללא קרן אור אחת. פסק הדין השלילי שהוא מוציא על מצב המדע והמחקר בזמנו, מתאים לפסק-הדין השלילי שלו על האנושות בכללותה. בחלקו הרביעי של ספרו (שאינו שייך במישרין לענייננו) הוא דן ברותחין אם עצם קיומו של האדם עלי אדמות. אין על כן, לקבל את הדעות שבחלק השלישי של "מסעי גוליבר" אותו חלק עליו התעכבנו בדברינו אך ורק כחוסר הבנה של עקרונות המדע. זוהי שלילה של אספקט מסויים של המחשבה, שלילה חלקית המתמוגת עם השלילה הטוטאלית שבספר. דעות קדומות, כנגד עמידה עיקשת על עקרונות קבועים מראש; והנה כתביו מוכיחים לנו באותות ובמופתים, כי גם הסאטירה הקיצונית סופה להתאבן כמו האובייקטים בהם היא נלחמת; כי אף השלילה הגמורה סופה שהיא עומדת למכשול להתפתחות המחשבה החופשית.

מאי, 1967

ה ע ר ה

1. Jonathan Swift : Travels into Several Remote Nations of the World by Lemuel Gulliver, 1726.